

EUROPEAN PARLIAMENT

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

4.4.2011

B7-0247/2011

PROJEKT REZOLUCJI

zamykającej debatę na temat oświadczenia Komisji

zgodnie z art. 110 ust. 2 Regulaminu

w sprawie stosowania przemocy seksualnej w konfliktach w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie

Edit Bauer, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Tokia Saïfi, Roberta Angelilli, Kinga Gál, Marian-Jean Marinescu, Cristian Dan Preda, Elena Băsescu

w imieniu grupy politycznej PPE

RE\863416PL.doc

PE459.784v01-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie stosowania przemocy seksualnej w konfliktach w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie sytuacji w Egipcie,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie południowych krajów ościennych, a w szczególności Libii,
- uwzględniając oświadczenie wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton wydane 8 marca 2011 r. w imieniu Unii Europejskiej z okazji Międzynarodowego Dnia Kobiet,
- uwzględniając postanowienia instrumentów prawnych ONZ dotyczących praw człowieka, a w szczególności praw kobiet, takich jak karta ONZ, Powszechna deklaracja praw człowieka, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, Konwencja w sprawie zwalczania handlu ludźmi i eksploatacji prostytucji, Konwencja w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz fakultatywny protokół do niej, jak również Konwencja w sprawie zakazu tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania lub karania,
- uwzględniając deklarację pekińską i platformę działania przyjętą podczas IV Światowej Konferencji na temat Kobiet, która odbyła się w dniu 15 września 1995 r., a także rezolucje Parlamentu: z dnia 18 maja 2000 r. w sprawie skutków przyjęcia platformy działania z Pekinu, z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie wniosków z IV Światowej Konferencji na temat Kobiet – Platforma działania (Pekin + 10)¹, a także z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie działań następczych w związku z pekińską platformą działania (Pekin +15),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 19 grudnia 2006 r. zatytułowaną „Zintensyfikowanie wysiłków w celu wyeliminowania wszelkich form przemocy wobec kobiet” (A/RES/61/143) oraz rezolucje nr 1325 i 1820 Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego przyjęty w 1998 r., a w szczególności jego art. 7 i 8, które wymieniają gwałt, niewolnictwo seksualne, przymusową prostytucję, wymuszoną ciążę i przymusową sterylizację oraz inne formy przemocy seksualnej jako zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne oraz

---

¹ Dz.U. C 320 E z 15.12.2005, s. 247.

zrównują je z pewną formą tortur i poważną zbrodnią wojenną, niezależnie od tego, czy czyny te są popełniane w sposób systematyczny w trakcie konfliktów międzynarodowych lub wewnętrznych,

- uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że kobiety uczestniczyły czynnie w niedawnych powstaniach mających zapewnić większą demokrację oraz więcej praw i swobód w Tunezji, Egipcie i Libii,
- B. mając na uwadze, że reżimy panujące w Libii i Egipcie stosowały agresję seksualną jako element konfliktu w tych rewolucjach, wybierając na ofiary kobiety i w szczególności narażając je na liczne niebezpieczeństwa,
- C. mając na uwadze, że przemoc seksualna wydaje się być stosowana jako stała metoda zastraszania i poniżania kobiet,
- D. mając na uwadze, że wiec zorganizowany w dniu 31 marca 2011 r. na Placu Tahrir (Wolności) w Benghazi pokazał poparcie, jakim cieszą się rebelianci, i że muzułmankom we wschodniej Libii nie zabrania się gromadzenia lub wyrażania opinii zgodnie z prawem islamskim, a także zaprzeczył oświadczeniom Kadafiego, zgodnie z którymi ruchowi rebeliantów przewodzą islamiści i zwolennicy Al-Kaidy,
- E. mając na uwadze, że Libanka Iman al-Obeidi, która w hotelu w Trypolisie powiedziała dziennikarzom, że padła ofiarą zbiorowego gwałtu i seksualnego maltretowania przez żołnierzy, została w dniu 26 marca 2011 r. zatrzymana w nieznanym miejscu i że obecnie mężczyźni, których oskarża o gwałt, wytoczyli jej proces o zniesławienie,
- F. mając na uwadze, że w Egipcie protestujące kobiety mówią, że były poddawane „testom dziewictwa” przez żołnierzy po zabranii z Placu Tahrir w dniu 9 marca 2011 r. i że stosowano wobec nich tortury i gwałt, a „testy dziewictwa” były przeprowadzane w obecności żołnierzy-mężczyzn i fotografowane,
- 1. wzywa Komisję i rządy państw członkowskich do wyrażenia zdecydowanego sprzeciwu wobec stosowania agresji seksualnej, zastraszania oraz wiktymizacji kobiet w Libii i Egipcie;
- 2. zaleca przeprowadzenie niezależnego dochodzenia w ramach uprawnień Międzynarodowego Trybunału Karnego, by pociągnąć do odpowiedzialności sprawców, ze szczególnym uwzględnieniem przestępstw popełnionych przez Kadafiego;
- 3. podkreśla, że każdy powinien mieć prawo do wyrażania poglądów na temat demokratycznej przyszłości swojego kraju, nie ryzykując zatrzymania, torturowania czy poniżającego i dyskryminującego traktowania;
- 4. uważa zdecydowanie, że przemiany zachodzące w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie muszą przyczynić się do położenia kresu dyskryminacji kobiet i do ich pełnego uczestnictwa w życiu społecznym na równych warunkach z mężczyznami i zgodnie z Konwencją ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet;

5. podkreśla ogólną konieczność zagwarantowania praw kobiet w nowych strukturach demokratycznych i prawnych tych społeczeństw;
6. podkreśla, że należy uznać rolę kobiet w tych rewolucjach, nie pomijając napotykanym przez nie zagrożeń i uwzględniając sposób, w jaki mogą bronić swoich praw;
7. podkreśla, że istnieje konieczność priorytetowego potraktowania praw człowieka w europejskiej polityce sąsiedztwa oraz aktywnego dzielenia się doświadczeniami UE dotyczącymi przemocy wobec kobiet;
8. podkreśla potrzebę wdrożenia zasady równości mężczyzn i kobiet oraz wspierania specjalnych działań na rzecz stworzenia skutecznego i metodycznego podejścia do kwestii równości w krajach uczestniczących w europejskiej polityce sąsiedztwa; wzywa pilnie rządy i społeczeństwo obywatelskie do poprawy integracji społecznej kobiet, w tym do walki z analfabetyzmem i do propagowania zatrudnienia kobiet; zauważa, że zapewnienie znaczącej obecności kobiet na wszystkich szczeblach wymaga, by równość stała się integralną częścią procesu demokratyzacji;
9. wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/ wysoką przedstawiciel, ESDZ i Komisję, by w programie rozmów z południowymi krajami ościennymi zaangażowanymi w europejską politykę sąsiedztwa zawarły przede wszystkim takie priorytety polityczne UE, jak zniesienie kary śmierci, poszanowanie praw człowieka, w tym praw kobiet, oraz przestrzeganie podstawowych swobód, a także ratyfikację szeregu międzynarodowych instrumentów prawnych, w tym Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii Europejskiej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa.